

ningsdirektøren har mere Sagkundskab end jeg. Det er netop den Slags Ting, jeg vil anmode Ministeren om at lade mig afgøre. Den højtærede Minister mente, at der var saa mange vaklende Standpunkter, at det var umuligt at gøre noget, medmindre man huggede igennem det altsammen og tog et bestemt Standpunkt. Ja, det lader til, at det skal være Ministeren og kun Ministeren, der har det rette Blik i den Henseende, alle vi andre kunne som en Flok Skoledrenge med Ærbødighed lytte til den Sagkundskab, der udvikler sig igennem den højtærede Minister. Jeg tillader mig imidlertid at hævde ogsaa for Medlemmerne, i hvert Fald for mig, en Berettigelse til at benytte den Smule Sagkundskab, som Livet har givet mig, og benytte den, uanset om det er med eller mod den højtærede Ministers Ønske, med eller mod den højtærede Ministers Planer, selv om de ere nok saa vel funderede. Jeg er for øvrigt tilbøjelig til at mene, at man uden at træde Sandheden alt for nær kunde rejse nogen Tvivl om, at den højtærede Ministers Mening og Planer i denne Sag ere saa vel funderede, at de kunne siges at være uangribelige.

Jeg tror ikke, det er Umagen værd for Ministeren at gøre et for stort Nummer ud af den vaklende Holdning, som enkelte Medlemmer skulle have indtaget her. Jeg skal for min Person have mig det frabedt, for jeg har ikke vaklet. Den Holdning, jeg har indtaget, da jeg første Gang havde Ordet, er aldeles nøjagtig i Overensstemmelse med den, jeg indtager i Dag.

Hammerich: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet, da jeg finder det ret ørkesløst. Vi ville jo, hvad der nu end siges, komme til det samme Resultat: Dette Forslag vil blive vedtaget ved 3die Behandling i en efter min Mening meget uheldig Form. Men den højtærede Minister kaldte mig frem ved at udtale, at ogsaa jeg havde ønsket, at man i Forbindelse med en Vesthavn skulde en Gang i Tiden kunne gaa til det, der for øvrigt med et ganske forkert Udtryk kaldes en Øhavn; det er jo slet ikke en Øhavn, der er Tale om. Ja, deri har Ministeren Ret, allerede ved Sagens første Behandling har jeg antydnet, at noget saadant kunde jeg finde rigtig, men at jeg ikke derfor kunde gaa med til det i den Form, hvori det er foreslaaet af Ministeren. Om en Suppe duer, kommer jo dog an paa, hvordan den er lavet, den kan blive meget forskellig, efter som den er lavet paa godt Kød eller paa en Pølsepind, og her er det netop et i alle Henseender

mangelfuldt Resultat, man vil komme til. Man vilde her ved den saakaldte Øhavn faa en Havnekaj, som laa helt borte fra den Bydel, den skulde betjene, med Adgang ad en Bro, der laa ude ved den østlige Grænse af Esbjerg, og en Havnekaj, som kun kom i Forbindelse med Banen gennem et Rebroussementspor. Det, jeg derimod havde tænkt paa som en Fremtidskaj, var at faa en Ordning, hvorved man fik en direkte Forbindelse uden Rebroussement for Jernbanetrafikken, saa kort som mulig fra Jernbanestationen ned til Havnen, og til en ny Eksportkaj, der ikke kom saa meget som en Alen længere bort fra den Del af Byen, den skulde betjene, end den nuværende Eksportkaj. Udført saadan har jeg fundet, at et saadant Anlæg ikke var noget, der i og for sig var forkasteligt, men derfor kan det vel være forkasteligt i den Form, hvori det er foreslaaet af Ministeren. Paa Foranledning af Ministerens Henvendelse til mig har jeg ønsket at udtale dette.

I øvrigt slutter jeg mig ganske til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). Jeg finder, at denne Løsning af hele Sagen er saa utilfredsstillende, at jeg ikke kan falde paa at stemme for den. Den skal vel have Lov til at gaa op til Landstinget. Om det kan forbedre den, ved jeg ikke. Stemme imod den vil jeg derfor ikke.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Det var det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (N. Andersen), der gjorde en Henstilling angaaende min Sagkundskab. Den har fejl Adresse, for der er slet ikke Tale om min Sagkundskab. I Betænkningen staar der udtrykkeligt, at naar vi have taget det Standpunkt, vi have, er det, fordi vi bygge paa Sagkundskaben, nemlig paa Vandbygningsdirektørens Sagkundskab. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har langt større Sagkundskab paa dette Omraade end jeg, og at den kunde have været medvirkende til Afgørelsen for mit Vedkommende, hvis vi havde siddet sammen i et Udvalg. Men det ærede Medlem vil forstaa, at naar man mangler Sagkundskab, hvad jeg hele Tiden har erkendt, at jeg manglede, og skal tage Ansvar for ved en Afstemning, maa man søge sin Overbevisning efter de foreliggende Forhold, og saa er der neppe andet at gøre end det, Mindretallet har gjort i dette Tilfælde. Jeg tror, det er berettiget, saa meget mere som det, man har vist i en